

stateres, og jeg ved ikke nogen Grund til, at Vedkommende ikke skulde være pligtig her ligesom hvor der er Tale om Underholdningsbidrag til uægte Børn eller overhovedet, hvor der er Tale om, at Nogen er forpligtet til Noget, at søge dette konstateret enten ved Dom eller Forlig. Som sagt, efter § 11 synes det absolut ikke at være Meningen, at det skal være Tilfældet, og någet jeg meget vel har bemærket disse Bestemmelser i 2det Stykke af § 11 om, hvorledes Dyrighed og Overdyrighed og Fattigvæsenet skulle tilvejebringe Bevisligheder for, at den Vedkommende, hvem de Bidrag, som der er Tale om i § 11 afkræves, ogjaa kan taale at udrede dem, saa ser jeg ikke rettere, end, at naar man ikke kan gaa til Domstolene dermed, ikke engang for at faae konstateret, at et Bidragspligt overhovedet er til Stede, saa kommer man her ind under en temmelig administrativ Vilkaarlighed. Er den Paagjældende pligtig til at yde noget Bidrag eller ikke? Det ved han ikke. Det bestemmes af Administrationen. Den skal sige efter en Undersøgelse af hans Forhold, om han kan taale det eller ikke. Han kan blive fri, dersom Administrationen synes for godt, og synes Administrationen det Modsatte, synes den ikke saa for godt, bliver han ikke fri. Jeg ser ikke rettere, end at det saa temmelig maa betegnes som administrativ Vilkaarlighed. Jeg skal dernæst med nogle faa Ord omtale §§ 28—30. Det blev nævnt af en æret Taler i Gaar, at det var en Fordel ved Bestemmelserne i disse Paragrafer, at man ikke mere kunde sætte værdige Trængende sammen med uværdige Trængende. Jeg er dog ikke i Stand til at se, at Bestemmelserne i disse Paragrafer virkelig ere stikede til at forebygge noget Saadant. De Maader hvorpaa efter § 28 Understøttelsen kan gives, ere enten, at den gives i Hjemmet eller ved Anbringelse i Pleie hos Private eller ved Optagelse i Forsørgelsesanstalter. I § 29 hedder det, at det er Fattigbestyrelsen, der bestemmer, hvorledes Forsørgelsen af hver Enkelt skal finde Sted. Nu ser jeg nok, at i § 29, 2det Stykke, siges, at den, hvis Forhold ikke egner sig til Understøttelse i Hjemmet, kan af Fattigvæsenet henvises til at modtage Hjælpen i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus, Fattiggård eller Arbeidsanstalt), men Afgjørelsen af, hvorvidt den paagjældende Understøttelse bedst kan ydes i Hjemmet eller ved Indlæggelsen paa en Fattiggård, bliver efter Lovforslaget altid hentagt til Fattigbestyrelsen. Skal man stole paa, at Loven bliver fortolket og anvendt saaledes, som den synes at være ment, skal man i ethvert Fald i saa

Henseende stole paa vedkommende Fattigbestyrelses Humanitet. Jeg tror nu ganske sikkert, at mangfoldige Fattigbestyrelser ere særdeles besjælede af Humanitetsfølelse og søge at give Fattigunderstøttelsen under saa humane og for Modtageren saa lidet trykkelige Former, som muligt, men man træffer ogjaa Undtagelser. Der kan være Fattigbestyrelser, der er haarde, og saa ser jeg ikke, at Lovforslaget giver synderlig Garanti i den omhandlede Retning. Naar det i Slutningen af § 30 hedder saaledes: „I Forsørgelsesanstalter, hvor værdige, gamle eller svage Personer anbringes, . . . maa ikke henlægges Personer, som ved Uforligelighed, Dovenstab, Drifældighed eller anden Uorden give Forstyrrelse og slet Exempel, medmindre de holdes fuldstændig asspærrede fra hine“ — saa er det muligt, at man paa en saadan Anstalt som Kjøbenhavns Lægegaard kan etablere et saadant Asspæringsystem, at der slet ikke kan finde Kommunikation Sted mellem de forskjellige Lemmer paa Lægegaarden; men jeg betvivler meget, at man vil være i Stand dertil omkring i Landet paa de forskjellige Fattiggårde; og desforuden ser jeg ikke, at Paragrafen kan forstaaes anderledes, end at det først er efter, at den Paagjældende er kommen ind i Fattiggården, at han ved Uforligelighed, Dovenstab, Drifældighed og anden Uorden skal give Forstyrrelse og slet Exempel. At han har vist saadanne slette Egenskaber, før han kom ind i Fattiggården, ser jeg ikke, falder ind under Paragrafen. Vi kunne saa her atter tilbage til dette subjektive Skøn hos Fattigbestyrelsen, om man virkelig kan sige: Den og den Person giver et slet Exempel ved Uorden, Uforligelighed og deslige. Jeg kommer saaledes ogjaa her til, at jeg ikke kan finde, at Bestemmelsen, saa vel som den kan være ment, dog indeholder nogen virkelig effektiv Garanti. Der er endelig henimod Slutningen af Lovforslaget disse Bestemmelser angaaende Alderdomsforsørgelse, om hvilke jeg skal sige et Par Ord. Jeg kan der indskrænke mig til at fatte mig i Korthed, da disse Bestemmelser jo ere meget udsjorligt og efter min Mening ogjaa meget træffende blevne gennemgaaede i Mødet i Gaar af det ærede Medlem fra Næstkov (Nøergaard). Men jeg kan dog ikke undertrykke den Bemærkning, at det forekommer mig, at skal der overhovedet være Tale om Alderdomsforsørgelse i dette Lovforslag, saa ere de Bestemmelser, som indeholdes i § 64, d. f., overmaade knebne og forklaujulerede; saa at det vil være meget vanskeligt, at de af dem, som skulle nyde dem, modtages med nogen Tilfredshed, og desuden, at ret Mange komme til at faae Godt af dem. For det